

PAROCHIE IN CORONAMODUS

Gisteren lag het in mijn brievenbus. Een bestelling, een nieuw boekje met als titel: 'Kerk in tijden van corona'. Een boeiend boekje met boeiende gedachten. Kerkmensen, zowel toegewijde leken als bisschoppen, schrijven er hun ervaringen neer. Ervaringen die zich ongewild opdringen door de lockdown en de coronamaatregelen. Zoals bisschop Lode Van Hecke het zegt: ineens was heel de wereld een abdij geworden, ons leven speelde zich af als in een slotklooster. En toch hebben we binnen de muren van deze nieuwe abdij kansen gezien. Kansen om als parochie aanwezig te zijn en te blijven.

Coronamodus in de kerk

Het was inderdaad drastisch dat van half maart tot halfweg juni er geen liturgische vieringen mochten gebeuren. Om toch zichtbaar aanwezig te blijven zochten sommigen hun toevlucht tot livestreaming van de zondagsviering. Daar zijn ongetwijfeld positieve als negatieve ervaringen rond te vertellen. Wij hebben niet ge-livestreamd. Kwestie van geen overaanbod te hebben, van geen concurrentiestrijd te leveren rond het aantal kijkers en volgers. Bij ons waren de kerkgebouwen 'open'. De wereld ging op slot, maar onze kerkgebouwen bleven open. Ze zijn een ruimte van stilte en bezinning. Zelfs was er ruimte voor ontmoeting op afstand. Het viel mij op hoe vaak er mensen aanwezig waren in onze kerken. In tijden van onzekerheid hebben mensen er nood aan om even op adem te komen, om een kaarsje te branden, om even bij God te zijn. In deze tijd hebben verschillende mensen de waarde mogen herontdekken van de eucharistische aanbidding. De aanwezigheid van de Heer in het sacrament van de eucharistie is voor velen een vorm van nabijheid. Hij laat ons niet alleen in de stormen van het leven. Tot Petrus en tot ieder van ons zegt Hij: 'Hier is mijn hand...' Gelukkig de mensen die vol vertrouwen zijn hand aanvaardden, durven leven in de nabijheid van zijn hart. Deze mooie momenten dagen ons uit om als parochie kansen te blijven aanbieden tot bezinning en gebed. De eucharistie vieren is en blijft belangrijk. De waarde van veel andere momenten van biddend en vierend samenzijn mogen we nu herontdekken. Het mag een herontdekken zijn van de Bron van ons geloof.

Coronamodus buiten de kerk

Het leven van Christenen speelt zich niet alleen af binnen de muren van het kerkgebouw. Wat we daar vieren en beleven mogen we meedragen naar onze huiskring. Waarom thuis niet eens een kaarsje branden, samen met het gezin even bidden of een Bijbelwoord lezen. Het is voedsel voor het hart. Corona bracht met zich mee dat ik in mijn agenda mocht schrappen. Onder andere tal van vergaderingen werden geschrapt. En het parochieleven reilde en zeilde toch verder. Wellicht kunnen we in de toekomst verder met wat minder vergaderingen. De vrij gekomen tijd werd zinvolle tijd om te werken aan verbondenheid. Een wekelijkse digitale nieuwsbrief wilde inspiratie geven om biddend verbonden te zijn. Een blijk van 'wij denken aan elkaar'. Ik denk aan de verschillende telefoontjes met die gewone vraag: 'Hoe gaat het me jou?' Of die vraag van mensen voor een gesprek. Vaak waren het jonge mensen die zochten naar een luisterend oor voor hun zorgen en hun verhaal. Ik weet het, die dingen gebeuren ongezien. We roepen dit niet van de hoge toren af. Maar de zorg en de aandacht om elkaar werden als het ware sterker.

Het 'nieuwe normaal'

De uitdagingen die wij als parochie hebben doen ons zeker niet terugkeren naar het 'oude normaal'. We moeten het 'nieuwe normaal' ernstig nemen en de uitdagingen en kansen erin zien om vandaag van harte Christen te zijn en te geloven. Wat we in de kerk vieren en beleven mag afstralen op onze ontmoetingen buiten dit huis. In het 'nieuwe normaal' mag onze stem als Christen klinken in de samenleving. Of beter nog, het mag te zien zijn in mensen die handen en voeten geven aan Jezus'

blijde boodschap. Want het virus van Zijn Liefde zal onze coronamodus ongetwijfeld vruchtbaar maken. Alvast veel goede moed!

JOHAN LOONES (reageren johan.loones@skynet.be)